

[P. E. Eriksen.]

hed. Jeg finder, det må indgå i en større bedømmelse, også set i forhold til den udvikling, vort samfund står i og over for.

Erik Hansen (Ålborg amt): Da folketinget i februar måned 1967 gennemførte de nu-gældende dagpengesatser ved ledighed, skete det med den baggrund, at et udvalg bestående af begge arbejdsmarkedets parter var nået til enighed om at foreslå en ændring. Ændringen blev vedtaget her i tinget. Den nuværende hr. Erling Dinesen og daværende arbejdsminister udtalte dengang, at han lagde megen vægt på, at de vedtagne forhøjelser af dagpengesatserne skete med partiernes enige tilslutning.

Senere fulgte i juni måned i år loven om arbejdsanvisning m. v., denne lov, der som bekendt først får virkning fra april næste år. Om denne lovs målsætning var der forud opnået enighed mellem begge arbejdsmarkedets parter, og begge lovgivningskomplekser hørte for så vidt sammen.

Da vi sad i udvalget og arbejdede med disse love, tog vi anledning til at søge oplyst, hvordan man i vore nabolande havde tilrettelagt lovgivningen på disse områder, bl. a. de andre landes dagpengesatser ved ledighed. Nu hvor vi behandler et lovforslag fra SF om forhøjelsen af de nuværende satser, kan der være anledning til at minde om de oplysninger, vi fik i maj måned i år.

Fra Norge blev det meddelt, at deres dagpengesatser var fra 6 norske kr. til 32 norske kr. plus et tillæg for ægtefælle eller børn under 18 år, d. v. s. et maksimum på mellem 35 og 40 kr. pr. dag — ganske vist skattefri norske kroner, men kun med mulighed for at få ydelsen, da ydelsen deroppe er gradueret efter alder, og ydelsen kan kun gives i et antal uger, henholdsvis 20, 30 og 40 uger pr. år.

Den engelske ordning, blev det meddelt, er en del af et samlet sikringssystem, og satserne for arbejdsledighed udgør fra 4 pund 10 shilling ugentlig, hvortil kommer ægteskabstillæg og børnetilskud. Forsøger

vi at regne ud, hvad det kan give som maksimum efter den engelske lovgivning, så vil det i gunstigste tilfælde blive omkring 12-16 pund sterling pr. uge og som nævnt med et minimum på 4 pund 10 shilling. Beløbene er i England skattefri, men også her gælder det, at i forhold til vore regler kan de kun ydes i et betydeligt færre antal dage pr. år til den arbejdsledige.

Sverige har, så vidt jeg ved, fået en ny lovgivning nu til 1. oktober, og her ligger satserne på højde med vore, men også her gælder det, at understøttelsen ikke kan gives i et tilsvarende antal dage pr. år, som tilfældet er her i landet. Når vi skal sammenligne disse ting, må jeg i øvrigt også nævne, at vi jo ved lovændringen sidste år fik slettet de såkaldte karenstage.

Jeg har villet nævne disse ting i forbindelse med behandlingen af det foreliggende lovforslag af én ganske bestemt grund. Det ville nemlig ikke være rigtigt, om nogen skulle få den opfattelse, at vi her i landet, når det drejer sig om solidarifet med dem, der står uden beskæftigelse, er langt tilbage i forhold til andre lande. Det er ikke tilfældet. Kun den svenske lovgivning kan sammenlignes med vor, og det kan den endda ikke. Vist har alle andre lande en lovgivning, men den står nu engang ikke mål med vor, og slet ikke når vi tager en sammenligning både mellem størrelsen af den økonomiske støtte og det tidsrum, som støtten kan ydes i.

Må jeg yderligere føje til, at da vi sidst behandlede dagpengesatserne ved ledighed, da var, så vidt jeg husker, alle parter enige om, at nu måtte vi afvente det såkaldte Wechselmannudvalgs betænkning. Wechselmannudvalget er altså ikke færdigt, meddeler arbejdsministeren, og mon det så ikke i den givne situation var klogt at afvente resultatet af det, der nu senere skal ske, ikke mindst under indtryk af at arbejdsministeren nu agter at tage en samtale med de parter, der er med i udvalget.

Jeg vil også gerne føje til, at jeg er ganske enig i arbejdsministerens bemærkninger om,